

Кактус

КУПИТИ

Роман «Кактус» — історія жінки-колючки, якій необхідно тримати все під контролем. С'юзен Грін стримана й нетовариська (не надто приємна жінка, якщо чесно). Їй просто не до вподоби надмірна чутливість та емоційність. Сюрпризи? Ні-ні, сюрпризи С'юзен ні до чого. Найкраща подруга чи кохання всього життя? З цим теж не до неї. Усі ці соціальні зв'язки — такі часо- й енерго-затратні... Хіба воно того варте?

Але все не так просто. Незапланована вагітність у 45 від партнера по сексу, раптова смерть матері, дуже дивний заповіт, ще й брат, з яким стосунки не склалися з дитинства і який постійно псує життя... Плани С'юзен руйнуються зі швидкістю світла.

Від чого ж вона себе захищає, контролюючи все на світі? Невже кожна колючка цього кактуса, яким стала С'юзен, проростає з її дитинства? І взагалі, вміють ті «кактуси» цвісти чи ні?

Я не з тих жінок, що плекають образи, втрачають апетит через розбіжності з кимось чи сушать собі голову над мотивами інших людей. Так само я не прагну за будь-яку ціну перемогти в суперечці. Звичайно, як і всі на світі правила, ці теж мають винятки. Я не залишуся байдужою, якщо когось використовують у мене на очах, зокрема якщо цим кимось є я сама; ні, я зроблю все можливе для торжества справедливості. Отож не дивно, що події, які сталися цього місяця, не залишили мені вибору і довелося вдатися до невідкладних і рішучих дій.

Про смерть матері мені повідомив мій брат Едвард. Хоча було лише пів на шосту ранку, я вже не спала; схилившись над унітазом, я розмірковувала, чи мені варто блювати, чи, може, вдасться перетерпіти нудоту. Блювання на кілька хвилин притлумлює це відчуття, проте незабаром воно повертається, тож, здійснивши аналіз витрат і прибутків, я зупинилася на варіанті «перетерпіти». Поки я роздивлялася в дзеркалі своє пожовтіле обличчя, на кухні зайшовся дзвінком телефон. Мені додому телефонує так мало людей, що я одразу відчула: йдеться про щось термінове й пов'язане з матір'ю. Однак, як виявилось, ні про що термінове вже не йшлося. Власне, єдиною причиною для брата телефонувати мені так рано могло бути лише бажання заскочити мене зненацька.

— С'юз, це я, Ед. Маю новини, і вони недобрі. Може, краще присядь.

— Що сталося?

— Не знаю, як і сказати, С'юз. Боюся, що...

— Опануй себе, Едварде. Вона в лікарні?

— С'юз, її більше немає. Її не стало вночі. Мене не було десь до другої ночі, заходив до приятеля на пиво. А в неї у спальні й досі світилося, тож я постукав і зазирнув. Я все одразу зрозумів уже з того, як вона лежала. Я викликав сімейного лікаря: він сказав, це обширний інсульт.

Я ковтнула, стримуючи клубок, що підкотився був під горло, і присіла за кухонний стіл. Іще якась мить пішла на те, щоби змести долонею кілька крихт від тостів докупи.

— С'юз... С'юз?

— Йй було сімдесят вісім, — нарешті вимовила я. — І вона вже мала два інсульти. Тож це не те щоб несподіванка.

Я вагалася, розуміючи, що маю висловити співчуття — і що мені у будь-якій ситуації важко співчувати братові.

— Гадаю, знайти її отак було неприємно, — сказала я. — Вибач, зараз не маю часу говорити — мушу збиратися на роботу. Ще зателефоную. І, Едварде...

— Так, С'юз?

— Будь ласка, не називай мене С'юз.

Я не очікувала, що стану сиротою в сорок п'ять, коли в більшості людей усе ще живі обоє батьків, проте коли я народилася, мамі з татом уже було за тридцять, до того ж батькові вкоротив віку його слабкий характер. Наприкінці матиного життя я бачилася з нею рідше, ніж слід було би. Я — держслужбовець, працюю в Департаменті супроводу проєктів (аналізую безліч масивів даних та укладаю детальні звіти про виконання), і я помітила, що коли не просиджую довгі години в боротьбі з великими цифрами та дрібним шрифтом, почуваюся людиною, яка біжить угору ескалатором, що їде вниз.

Друга причина моїх нечастих візитів — це те, що в матиному домі знову жив Едвард, а ми з ним, м'яко кажучи, маємо відмінні погляди на життя. Власне, кожне з нас краще зробить великий гак, ніж зайвий раз перестрінеться з іншим. Мій брат лише на два роки молодший за мене, але в емоційному та психологічному розвитку відстав років на тридцять, тобто лишається підлітком. Мушу зазначити, що йдеться не про якесь із відомих науці психічних відхилень, а лише про слабку волю та розпещеність. Поки я щосили працювала, аби забезпечити собі кар'єрне зростання та стабільне життя, Едварда матляло між безглуздими посадами, незначущими стосунками й занедбанними орендованими квартирами. Тож не дивно, що на п'ятому десятку він знову притулився у матусі.

Коли вам повідомляють про смерть близького родича, це завжди шок — навіть якщо цей родич був у поважному віці й давно вже нездужав, тож я

відчула потребу трохи посидіти мовчки й зібрати докупи думки. Утім, оскільки я перебувала в Лондоні, а тіло матері — у Бірмінгемі, практичної користі з мене наразі було небагато. Отож я вирішила піти на роботу й поводитися як зазвичай — принаймні настільки, наскільки зможу приховувати цю невідступну нудоту. Я не збиралася казати про материну смерть нікому з колег. Досить було лише уявити собі всі ті метушню, зітхання, вогкі обійми та співчутливі вислови з приводу смерті людини, якої ніхто з них ніколи не зустрічав і про чие існування навіть не здогадувався. Таке не в моєму характері.

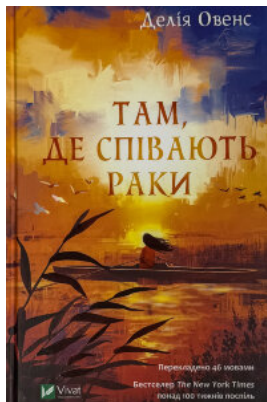
Просто на виході зі станції метро поблизу офісу мене огорнула задушлива спека, яка вже сягнула достатнього рівня, щоб нещодавно покладений тут новий асфальт почав м'якнутися. Шум і вихлопні гази автівок надворі, здавалося, перевищували усі можливі допустимі значення, а ударна сила сонячного світла пропікала очі аж до сітківки. У відносній самоті за своїм робочим столом, розташованим у найтихішому закутку великого офісного залу, я увімкнула вентилятор і скерувала його собі на обличчя. Трохи опритомнівши, присвятила, як і кожного ран-ку, кілька хвилин на огляд кактусів, які рядком стояли навпроти мене на столі. Я переконалася, що ніде немає плям гниття, слідів пожовклості чи висихання, м'якою щіточкою змахнула пил, перевірила, чи належно зволожена земля у вазонах, і повернула кілька з них так, щоб забезпечити рівномірне освітлення. Після цього я розгорнула папку з документами. Я плекала надію, що двобій із особливо складним звітом, який я повинна була надати керівникові відділу наприкінці наступного тижня, допоможе мені заштовхати думки про ранок за лаштунки свідомості.

Можливо, моя робота була не найфантастичнішою як для дипломованого юриста, але мене вона влаштовувала. Більшість моїх однокурсників обрали кваліфікацію юрисконсультів або адвокатів, але я усвідомила, що мене вабить державна служба: стабільна, хай і не надто щедра, зарплатня, прийнятна пенсійна система і той факт, що мені не доведеться виконувати забаганки старших партнерів юрфірми чи керівництва судової палати. Хоча на цій посаді мій диплом не дає мені жодного зиску і я не набуваю досвіду, який отримала б, працюючи за спеціальністю, широкі пізнання в

законодавчій сфері та розуміння механізмів бюрократії дуже стають у пригоді, коли потрібно підготувати офіційну скаргу.

Якби не колеги, ця офісна робота була би цілком стерпною. Утім, сьогодні перелік причин для нервозності, з якими я мусила впоратися, виявився довшим за звичайний.

Рекомендована література

Там, де співають раки

Взуття-буття. Історія Nike, розказана її засновником

Becoming. Становлення

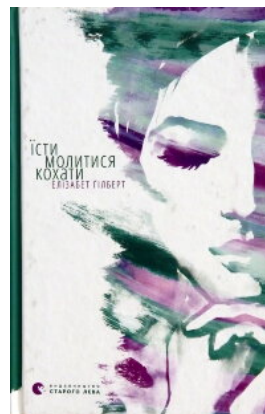
ЮВАЛ НОЙ ХАРАРІ

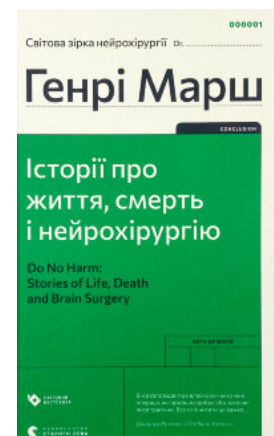
21 УРОК ДЛ
СТОЛІТТЯ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ SAPIENS І HOMO DEUS

21 урок для 21-го століття

Їсти, молитися, кохати

Історії про життя, смерть і нейрохірургію

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ